

Марио Кроненберг

Далече си скитнико...

Дните минават без теб
И нощите също
Сънят ми и бдението
в едно се превръщат

В страдание, в болка,
във вик в тишината
И знаеш ли, знаеш ли
чия е вината?

„Моя е!“ – казваме двамата
Защо да виниме съдбата
Защо ли намерих опората
в покоя, а не във войната?

Стоях аз безмълвна
и гледах странично
на случките с мене,
на твоето, „Обичам те!“

Не смеех да мръдна,
да кажа ни дума...
Във тази магия
какво да издумам?

И тръгна ти в пътища земни –
дълбоки и прашни
И чувам ти стъпките...
далече са страшно!

Далече е всичко –
целувки, „обичам те“
Далече, далече...
отиваш си скитнико!

А аз не желая
оттука да мръдна
Стоя и сияя
във минало бъдно

Ще бъде! Ще дойдеш!

Но трябва търпение...
И само аз виждам
в това измерение

КРАЙ

© Марио Кроненберг

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11998>]